

Arrest

nr. 40 729 van 24 maart 2010
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Egyptische nationaliteit te zijn, op 21 januari 2010 heeft ingediend tegen de beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 21 december 2009.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 17 februari 2010 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 12 maart 2010.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die loco advocaat V. MOUBAX verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché B. BETTENS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. De voornaamste gegevens van de zaak kunnen als volgt worden samengevat:

1.1. X, die verklaart van Egyptische nationaliteit te zijn, is volgens zijn verklaringen het Rijk binnengekomen op 2 augustus 2009 en heeft zich vluchteling verklaard op 3 augustus 2009.

1.2. Nadat een vragenlijst werd ingevuld en ondertekend, werd het dossier van verzoeker op 20 augustus 2009 door de Dienst Vreemdelingenzaken overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, waar verzoeker werd gehoord op 9 december 2009.

1.3. Op 21 december 2009 nam de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing werd op 22 december 2009 aangetekend verzonden.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart geboren te zijn in Caïro, de Egyptische nationaliteit te bezitten en kopt te zijn. In 1994 raakte u verwickeld in een dispuut tussen moslims en christenen. Dit dispuut mondde uit in een gevecht waarbij de moslims wapens gebruikten. De politie kwam tussen en uiteindelijk kalmeerde de situatie doordat beide partijen zich verzoenden. In 1996 huwde u met Louis Habib Gerges Renee (O.V.6.469.321) en jullie hebben twee kinderen. Einde 2003 opende u een stoffenwinkel en vanaf dat moment werd u lastiggevallen door islamitische moslims die uw winkel binnenkwamen, stoffen meenamen zonder te betalen en u geld aftrosgelden. Om de vier à vijf dagen werd u door hen lastiggevallen. U vermoedt dat het aanhangers zijn van de Jihad Islamique, maar u hebt hieromtrent geen zekerheid. U legde geen klacht neer tegen uw belagers daar u in het verleden al genoeg had moeten nemen met 'slechts' een verzoening en u daarenboven van oordeel was dat de autoriteiten niet in staat waren zichzelf tegen deze extremisten te beschermen. Op 2 oktober 2008 vielen vijf islamisten uw winkel binnen en wilden de kassa meenemen. Toen u zich verzette werd u van de trap gegooid en raakte u gewond aan uw been. Uw belagers vluchtten weg toen mensen op het lawaai begonnen af te komen. Uw vrouw belde een ambulance en vergezeld u naar het ziekenhuis Sint Pieter. Uw kinderen bleven in de woning achter en werden later door uw echtgenote overgedragen aan haar moeder. U diende te worden geopereerd en werd regelmatig bezocht door uw echtgenote die vanwege de kinderen telkens naar haar moeder terugkeerde. Na uw verblijf in het ziekenhuis werd u, in het gezelschap van uw echtgenote, door de ambulance terug naar uw appartement gebracht. De eerste twee maanden moest u het bed houden. Na deze periode moest uw been in de gips gelegd worden en diende u regelmatig röntgenfoto's te laten maken in het ziekenhuis 'Ray as-Salih', waarna u het kabinet van dokter A.(...) in Shoubra diende te bezoeken. U werd telkenmale door uw vriend A.(...) naar deze afspraken gebracht. Tijdens uw ziektebed kreeg u het bezoek van uw vier zussen, uw broer en ook van de man van de zus van uw echtgenote. Ook een 'dienaar' uit de kerk kwam u een tweetal keer bezoeken. U legde geen klacht neer tegen uw belagers gezien uw ervaringen in het verleden en bovendien vreesde u dat, zo het weer tot een verzoening zou komen, u uiteindelijk ook een hersenspoeling zou krijgen en zich tot de islam zou bekeren. In deze periode merkte u dat uw huis nog steeds door deze islamisten in de gaten werd gehouden. Een aantal maanden na uw val werd er geprobeerd uw echtgenote, toen ze op weg was naar de mis, te ontvoeren. Ze herkende twee van haar belagers als personen die u in uw winkel hadden lastiggevallen. Weerom lieten jullie na klacht neer te leggen. Tijdens een van uw bezoeken aan het ziekenhuis ontdekte u dat in de buurt hiervan een mensenrechtenorganisatie zetelde en nam u contact op. De voorzitter voorzag u, nadat hij enig onderzoek had verricht, van een attest waarin hij bevestigde dat u problemen had. Uiteindelijk beslisten jullie het land te verlaten. Jullie namen contact op met de priester die contact legde met een persoon, H.(...)i, die jullie tijdens de reis zou vergezellen. Uw echtgenote vroeg jullie paspoorten aan en verkreeg deze zonder enig probleem. Via de priester kwamen deze documenten in handen van deze H.(...), die voor de nodige visa zorgde. Uiteindelijk verlieten jullie in diens gezelschap en in het bezit van jullie eigen paspoorten op drie augustus 2009 Egypte via de luchthaven van Caïro. Jullie landden op een onbekende bestemming en na een autorit van een aantal uren, kwamen jullie naar België, waar jullie op 3 augustus 2009 asiel aanvroegen. Jullie paspoorten zijn nog steeds in het bezit van Helmi.

B. Motivering

Na het gehoor op het Commissariaat-generaal (CGVS) dient te worden opgemerkt dat u niet aannemelijk hebt gemaakt uw land van herkomst te hebben verlaten uit een gegronde vrees voor vervolging zoals begrepen onder de Conventie van Genève, noch een reëel risico te lopen op het lijden van ernstige schade zoals begrepen onder de definitie van subsidiaire bescherming daar er geen verder geloof kan worden gehecht aan de door u aangehaalde asielmotieven. Er doen zich immers een aantal frappante incoherenties voor tussen uw verklaringen en de verklaringen van uw echtgenote.

*Zo verklaarde u aanvankelijk dat tijdens uw opname in het ziekenhuis uw echtgenote weliswaar **op bezoek kwam**, doch telkens naar haar moeder terugkeerde omdat jullie kinderen daar waren (CGVS, p.2). Uw echtgenote daarentegen beweerde dat ze, nadat ze de kinderen bij haar moeder had ondergebracht, ze **dag en nacht** bij u in het ziekenhuis bleef (CGVS vrouw, pp.4-6). Met deze discrepantie geconfronteerd, verklaarde u dat uw echtgenote effectief permanent bij u bleef en wijt u zulks aan het feit dat u in deze periode pijn hebt geleden (CGVS, p.5). Deze vergoelijking is onafdoende daar u zeer expliciet was in uw eerdere verklaringen.*

*Verder verklaarde u de **eerste twee maanden** nadat u uit het ziekenhuis was ontslagen, thuis het bed niet te hebben verlaten, en pas **na** deze periode van twee maanden werd **uw been in de plaaster** gelegd (CGVS, p.2). Uw echtgenote verklaarde daarentegen dat u reeds **na tien dagen** het huis verliet omdat uw been in de plaaster moest worden gelegd (CGVS vrouw, p.4). U met deze*

discrepantie geconfronteerd verklaarde dat het effectief mogelijk was dat u reeds na tien dagen het huis had verlaten. U er dan op gewezen dat de discrepantie tussen tien dagen en twee maanden niet onaanzienlijk is, meende dan dat het ook mogelijk is dat uw echtgenote zich zou hebben vergist of dat u zich wellicht heeft vergist (CGVS, p.5). Ook uw echtgenote verklaarde na confrontatie, het zich allemaal niet meer zo goed te kunnen herinneren (CGVS vrouw, p.6). Gezien jullie beiden zeer expliciet waren in jullie aanvankelijke verklaringen en er hieromtrent geen misverstand kan hebben bestaan, kan deze uitleg niet overtuigen. In de marge dient nog aangestipt dat het enigszins merkwaardig is dat u verklaarde dat u deze gips **anderhalve maand** diende te dragen (CGVS, p.2), terwijl uw echtgenote het over maar liefst **drie maanden** had (CGVS vrouw, p.4).

U verklaarde vervolgens dat u in de periode van acht maanden die u noodgedwongen thuis doorbracht, **bezoek kreeg van uw vier zussen, uw broer en de man van de zus van uw echtgenote** (CGVS, p.2). Uw echtgenote verklaarde daarentegen in deze periode **geen bezoek** te hebben ontvangen, ze verduidelijkte door te stellen dat 'de familie' teveel schrik had om te komen (CGVS vrouw, p.4). U hierop gewezen, stelde dat uw echtgenote mogelijkerwijze niet aanwezig was toen deze bezoeken werden afgelegd (CGVS, p.5). Ook met deze uitleg kan geen genoegen worden genomen daar u even voordien duidelijk had aangegeven dat uw echtgenote hierbij wel degelijk aanwezig was. U stelde toen immers 'wie anders zou hen dan wel bedienen' (CGVS, p.2). Ook de uitleg van uw echtgenote na confrontatie met deze tegenstrijdige verklaring kan gezien bovenstaande observaties niet overtuigen, temeer ze niet verder kwam dan te stellen dat er effectief bezoek was gekomen, maar ze toen triest was en het daarom zo heeft gezegd (CGVS vrouw, p.6).

Bovenstaande observaties ondermijnen op fundamentele wijze uw geloofwaardigheid. Deze appreciatie wordt nog onderstreept door volgende vaststelling. Zo verklaarde u dat uw echtgenote, nadat men gepoogd had haar te ontvoeren, u had laten weten **twee van haar belagers te hebben herkend als personen die ook u in uw winkel reeds hadden lastiggevallen**. U eindigde uw beschrijving van dit incident door nogmaals te stellen dat ze niet wist hoeveel personen precies hierbij betrokken waren, maar dat ze wel met zekerheid twee van hen had herkend (CGVS, p.3). Uw echtgenote daarentegen verklaarde ten stelligste haar belager (s) **niet te hebben herkend**, ze zou enkel gezien hebben dat hij een baard had en een tuniek droeg (CGVS vrouw, p.4). U hierop gewezen, stelde plots uw verklaringen bij en beweerde nu dat uw echtgenote er natuurlijk niet op had gelet of deze personen dezelfde waren als diegenen die u in uw winkel lastigvielen, maar dat ze enkel had gezien dat ze baarden hadden en tunieken droegen. U nogmaals op uw eerdere verklaringen gewezen, herhaalde dat ze enkel 'de verschijning' had herkend, doch niet de persoon (CGVS, p.3). Uw echtgenote erop gewezen dat u aanvankelijk stelde dat ze twee van haar belagers zou hebben herkend, ontkende dit ten stelligste en beaamde nogmaals haar eerdere verklaring dat deze personen enkel leken op de mannen die naar uw winkel kwamen (CGVS vrouw, p.6). Daar u, zoals reeds werd gezegd, zeer expliciet stelde dat ze ten overstaan van u duidelijk had gesteld twee van haar belagers wel degelijk te hebben herkend, kan ook dit weerom niet overtuigen en ondermijnt zulks andermaal jullie geloofwaardigheid. Bovenstaande observaties die de kern van jullie asielrelaas betreffen, deze beide incidenten (de overval op uw winkel en de poging tot ontvoering van uw echtgenote) lagen immers aan de grondslag van jullie vertrek uit Egypte, doen op fundamentele wijze afbreuk aan jullie geloofwaardigheid en bijgevolg hebt u ook uw eerdere problemen niet aannemelijk gemaakt.

Daarenboven kunnen er een aantal **ernstige bedenkingen worden geplaatst bij de door jullie beweerde manier van reizen**. Zo verklaarden zowel u als uw echtgenote met jullie eigen paspoorten het land te hebben verlaten, doch niet te weten welke visa in de paspoorten waren opgenomen. Jullie zouden immers deze paspoorten, nadat ze via de priester in handen waren gekomen van H.(...),i, nooit meer in handen hebben gekregen. Het zou H.(...) zijn die deze documenten toonde tijdens de verschillende controles op de luchthaven van vertrek, meerbepaald Caïro, en de luchthaven van aankomst, jullie beiden onbekend. Dient hieromtrent te worden opgemerkt dat het weinig aannemelijk is dat jullie tijdens de controles op deze respectievelijke luchthavens nooit zelf jullie documenten dienden te tonen, temeer algemeen geweten is dat dergelijke controles op individuele basis gebeuren. Bovendien kan het niet overtuigen dat jullie totaal niet weten waar jullie zouden zijn geland daar dit gegeven talrijke malen tijdens de vlucht wordt omgeroepen. Daarenboven is het niet meer dan logisch dat u zich hieromtrent zou hebben geïnformeerd bij H.(...), die jullie tijdens deze reis vergezelde. Bovendien kan het niet overtuigen dat u er niet aan gedacht zou hebben jullie paspoorten terug te vragen (CGVS, p.4; CGVS vrouw, p.2). In dit kader dient verder opgemerkt dat u niet in staat bent ook maar enig document (instapkaart, bagageticket, enz.) ter staving van de door u beweerde reisweg neer te leggen waardoor het voor het CGVS onmogelijk is, temeer gezien bovenstaande observaties, een correct beeld te krijgen van de datum waarop jullie je land zouden hebben verlaten, jullie reisweg en de datum waarop jullie België zijn binnengekomen. Bovenstaande observaties ondermijnen verder uw algemene geloofwaardigheid.

Gezien bovenstaande incoherenties kan er geen verder geloof worden aan de door u aangehaalde asielmotieven en hebt u bijgevolg niet aannemelijk gemaakt in aanmerking te komen voor de vluchtelingenstatus, noch de subsidiaire beschermingsstatus.

Ter ondersteuning van uw asielrelaas legt u volgende documenten neer: de identiteitskaarten van uzelf en uw echtgenote, de geboorteaktes (2x) van uw zoon en dochter, de geboorteakte van uw echtgenote, jullie huwelijksakte. Deze documenten hebben betrekking op jullie identiteit, een gegeven dat hier niet ter discussie staat. Wat betreft de brief opgemaakt door de priester van uw kerk en de voorzitter van de mensenrechtenorganisatie dient aangestipt dat deze brieven ter uwer behoeven werden opgemaakt en bijgevolg geen objectieve bewijswaarde hebben. Daarenboven hebben dergelijke stukken slechts waarde ter ondersteuning van een coherent relaas, wat gezien bovenstaande observaties niet het geval is. De attesten die betrekking hebben op uw medische toestand wijzigen niet aan bovenstaande observaties daar het CGVS uw gezondheidsproblemen op zich niet betwist. Het medisch attest waaruit blijkt dat uw zoon een allergie heeft en diens schoolattest, heeft geen uitstaans met de door u aangehaalde asielmotieven.

Tot slot dient nog opgemerkt dat er ook in hoofde van uw echtgenote, die zich op dezelfde asielmotieven baseert, een weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus werd genomen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. De Raad stelt vast dat verzoeker in zijn verzoekschrift uitdrukkelijk vermeldt dat hij beroep aantekent tegen de weigering van de vluchtelingenstatus en de weigering van de subsidiaire beschermingsstatus en dat hij dit uitwerkt aan de hand van een aantal grieven waarin hij de motieven van de bestreden beslissing aan een inhoudelijk onderzoek onderwerpt en poogt te verklaren of te weerleggen. Derhalve blijkt uit het verzoekschrift dat verzoeker zich in deze beroept op de schending van de materiële motiveringsplicht.

2.2. Blijkens de bestreden beslissing wordt verzoekers asielaanvraag verworpen omdat hij en zijn echtgenote onderling tegenstrijdige verklaringen hebben afgelegd over de plaats waar verzoekers echtgenote verbleef tijdens zijn hospitalisatie, na hoeveel tijd verzoekers been in het gips werd gelegd en hoe lang hij deze gips diende te dragen, of hij op zijn ziekbed al dan niet bezoek kreeg van familie en of verzoekers echtgenote al dan niet een aantal van haar belagers herkend had. Daarenboven plaatst het Commissariaat-generaal ernstige vraagtekens bij verzoekers beweerde manier van reizen, zoals uitgebreid wordt toegelicht. Gelet op deze overwegingen besluit de Commissaris-generaal dat geen geloof kan worden gehecht aan de door verzoeker aangehaalde asielmotieven.

2.3. In het verzoekschrift ontkent verzoeker niet dat zijn verklaringen op diverse punten afwijken van deze van zijn echtgenote doch hij voert aan dat de in de bestreden beslissing vastgestelde tegenstrijdigheden kunnen worden toegeschreven aan zijn lijden en zijn verwarde toestand ten gevolge van de schrik en de aanval. Verzoeker stelt zich niet meer exact te herinneren waar zijn vrouw verbleef gedurende zijn hospitalisatie en herhaalt dat dit te wijten is aan het feit dat hij zware pijnen had en veel medicatie nam teneinde de pijn te verlichten.

In de bestreden beslissing werd hieromtrent terecht opgemerkt dat dergelijke vergoelijking niet afdoende is, temeer verzoeker zeer expliciet was tijdens zijn eerste verklaringen en hij pas na confrontatie met de afwijkende verklaringen van zijn echtgenote de discrepantie trachtte te verklaren door het feit dat hij in die periode pijn leed. Overigens kan niet worden aangenomen dat verzoeker niet zou hebben geweten of zijn echtgenote hem louter kwam bezoeken in het ziekenhuis dan wel of zij dag en nacht bij hem bleef. Dat verzoeker pijn leed en medicatie diende te nemen doet hieraan geen afbreuk. Ook de overige tegenstrijdigheden kunnen geenszins worden verklaard door een loutere verwijzing naar verzoekers medische toestand.

2.4. Betreffende zijn reisweg, betoogt verzoeker dat wanneer men in groep reist, kan worden aangenomen dat er een persoon het nodige doet teneinde al de paspoorten te tonen en het dan ook plausibel is dat H. deze heeft bijgehouden en getoond.

Dergelijk verweer kan bezwaarlijk ernstig worden genomen. Het is immers algemeen geweten dat op internationale luchthavens veelvuldige identiteitscontroles plaatsvinden en dat de mogelijkheid bestaat om er grondig te worden ondervraagd omtrent de reisdocumenten en de identiteit, en dit telkens op individuele basis. De Raad acht het dan ook volstrekt ongeloofwaardig dat verzoeker noch op de luchthaven van Caïro, noch op de Europese luchthaven waar hij landde niet persoonlijk zijn paspoort en reisdocumenten zou getoond hebben. Daarenboven kan niet het minste geloof worden gehecht aan de bewering dat verzoeker niet zou weten met welke vliegtuigmaatschappij hij reisde, waar in Europa hij precies is geland en voor welk land hij over een visum beschikte. Het is evenmin geloofwaardig dat verzoeker er niet zou aan gedacht hebben om zijn paspoort aan H. terug te vragen. Het geheel van deze beweringen laat naar het oordeel van de Raad vermoeden dat verzoeker zijn paspoort bewust achterhoudt. Daarenboven moet verzoeker in het bezit geweest zijn van een vliegtuigticket, instapkaart of bagageticket waaruit kan blijken met welke vlucht, wanneer en waar hij in Europa is aangekomen. Hij kan echter geen reisbescheiden voorleggen en maakt aldus op vrijwillige wijze iedere controle van zijn reisweg onmogelijk.

2.5. Tot slot wijst verzoeker erop dat men de objectieve elementen, zijnde de brief van de voorzitter van de mensenrechtenorganisatie en van de priester, niet uit het oog mag verliezen. Volgens verzoeker werd ten onrechte gesteld dat de genoemde documenten geen waarde hebben, terwijl hun valsheid niet werd aangetoond. Verzoeker meent dat de neergelegde stukken wel degelijk in aanmerking moeten worden genomen als begin van bewijs van de vervolgingen door extremistische islamitische groepen die hij en zijn gezin hebben geleden. Ook de medische attesten tonen aan dat hij wel degelijk een breuk heeft opgelopen, hetgeen overeenkomt met zijn verklaringen, aldus verzoeker.

De Raad benadrukt vooreerst dat documenten slechts objectieve bewijswaarde hebben voor zover een waarachtig relaas wordt ondersteund, wat in casu niet het geval is. Verzoeker blijkt er overigens ten onrechte vanuit te gaan dat aan voorgelegde documenten slechts bewijswaarde kan worden ontzegd indien de valsheid of het niet-authentiek karakter ervan wordt aangetoond. De Commissaris-generaal en bijgevolg ook de Raad kunnen evenwel ook om andere redenen dan hun eventuele valsheid aan de aangebrachte stukken iedere bewijswaarde ontzeggen. Zo werden de brieven van respectievelijk de priester van verzoekers kerk en de voorzitter van E.U.H.R.O. ten behoeve van verzoeker opgesteld. Zij vertonen een duidelijk gedongen karakter zodat hieraan bezwaarlijk enige objectieve bewijswaarde kan worden toegekend en zoals reeds gesteld kunnen voorgelegde documenten slechts objectieve bewijswaarde hebben voor zover een waarachtig relaas wordt ondersteund. De medische attesten kunnen geen uitsluitel bieden over de omstandigheden waarin verzoeker de verwonding aan zijn been heeft opgelopen, laat staan dat hieruit kan worden afgeleid dat deze verwonding het gevolg zou zijn van de voorgehouden vervolgingsfeiten.

2.6. Gelet op de in de bestreden beslissing vastgestelde tegenstrijdigheden, die correct zijn, steun vinden in het administratief dossier, raken aan de kern van verzoekers vluchtmotieven en niet op afdoende wijze worden weerlegd in het verzoekschrift, concludeert de Raad dat de Commissaris-generaal op goede gronden kon besluiten tot de ongeloofwaardigheid van verzoekers vluchtrelaas. De motivering van de bestreden beslissing blijft staande en wordt beschouwd als zijnde hier hernomen.

2.7. Hoe dan ook, zelfs indien de ingeroepen feiten al enigszins geloofwaardig zouden zijn – quod non – benadrukt de Raad dat internationale bescherming slechts kan worden ingeroepen bij gebrek aan nationale bescherming. Een asielzoeker dient immers alle mogelijkheden tot bescherming uit te putten en aannemelijk te maken waarom hij geen enkel beroep kan doen op de nationale autoriteiten. Zo inderdaad geweten is dat christenen in Egypte soms het slachtoffer worden van discriminaties, pesterijen en geweld door moslim-extremisten, is er geen enkele reden om aan te nemen dat de politie een klacht door verzoeker niet zou noteren of hieraan geen gevolg zou geven. Integendeel, met betrekking tot een eerste incident met moslims in 1994/1995 verklaarde verzoeker *“Voor het eerste probleem stapten we naar de autoriteiten en het kwam tot verzoening.”* (administratief dossier, stuk 4, p. 3). Hieruit blijkt dat de autoriteiten in het verleden wel degelijk inspanningen leverden om rechtsbescherming te verlenen aan verzoeker. De Raad is dan ook van oordeel dat, zo verzoekers relaas al op enige waarheid zou berusten, niets hem belette om bescherming te zoeken bij de Egyptische instanties. Dat verzoeker heeft nagelaten dit te doen, doet afbreuk aan de ernst van de door hem ingeroepen vrees.

Daarenboven maakt verzoeker niet aannemelijk dat zijn beweerde problemen het lokale niveau overstijgen en dat hij zich niet elders in Egypte of in de miljoenenstad Caïro zou kunnen vestigen. Dit klemmt des te meer daar verzoeker zelfs niet op de hoogte blijkt te zijn tot welke islamitische groepering

zijn belagers behoren, hij vermoedt slechts dat ze behoren tot Jihad Islamique (administratief dossier, stuk 4, p. 5). De Raad wijst erop dat wanneer de vervolgingen tot een bepaald landsdeel beperkt zijn, het statuut van vluchteling geweigerd kan worden omdat de vreemdeling zijn toevlucht in een ander landsdeel kan zoeken, indien men dit, rekening houdend met de omstandigheden, redelijkerwijs van hem kan verwachten.

2.8. In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2), van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking worden genomen.

2.9. In fine vraagt verzoeker om de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus omwille van de actuele problemen tussen de christenen en de extremistische moslims.

De Raad benadrukt dat elke aanvraag voor subsidiaire bescherming individueel moet worden onderzocht, waarbij de aanvrager op een voldoende concrete manier dient aan te tonen dat hij een persoonlijk risico op ernstige schade loopt. De loutere verwijzing naar een algemene toestand in het land van herkomst is niet afdoende. De Raad ontwaart in het administratief dossier geen andere elementen waaruit zou moeten blijken dat verzoeker in aanmerking komt voor de toekenning van subsidiaire bescherming overeenkomstig artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Er worden geen gegronde middelen aangevoerd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op 24 maart 2010 door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. ROSIER,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. ROSIER

M.-C. GOETHALS